

Jeg tænkte på Jesus, som havde været på den ene af mine julekalendere. Han havde haft en selvlysende tallerken over hovedet, en slags paraply, og havde lignet en blanding af børnelokkeren og Ole Lukøje.

Foråret kom på en onsdag, en knaldgul onsdag, selvom onsdage plejer at have samme farve som fransk salat eller som et bestemt gadekryds i Valby. Min moster, som står i bagerbutik, bor nemlig i Nøddehaven, og engang da min mor og jeg cyklede helt derud, så jeg en cyklamenfarvet folkevogn i krydset, og da vi senere spiste frokost, serverede min moster cyklamenfarvet fransk salat, og hele Valby blev farvet cyklamen og er det den dag i dag.

Ellers skete det i midten af april. Pludselig strømmede solen og varmen ind i soveværelset, og min mor sukkede, slog håret ud og lade sig drømmende ind over dynerne på altanen. Imens trak jeg vejret dybt ind og snuste til græsset og Bangs Konservesfabrik. Det var også på det tidspunkt, jeg fandt ud af, at min lillebror enten var idiot eller dybt ulykkelig. Måske begge dele. Han stirrede altid så alvorligt på én og sagde aldrig noget, selvom man nev ham.

Det blev den første dag i korte bukser. Jeg stormede ned i gården, hvor der hang tøj på tørrestativerne, og hvor fru Nielsen og fru Carøe pudsede vinduer. De små sad i deres barnevogne, side om side, og mødrene havde båret skamler ud og sad langs muren og strikkede og hækede eller trillede tommelfingre. De så meget glade ud.

Imens satte Henning Larsen, Lille Ole og jeg os i solen og brændte et stykke celluloid med mit brændeglas. Nu vidste vi, at solen var kommet for at blive.

Se, det var sådan, at Henning Larsen og jeg samlede på nummerplader, og vi havde begge to en ret fin samling, der talte mange sjældne plader. Ja, Henning havde endda én fra Amerika, men den tror jeg, han selv havde lavet. Til gengæld havde jeg én fra Rønne, og de er i hvert fald meget sjældne, da der som bekendt ikke er ret mange biler på Bornholm. Så var det, Henning foreslog, at vi tre raske drenge gik et smut ned til Hareskovvejen for at få de helt rigtige plader. Det måtte vi ganske vist ikke, og Lille Ole måtte ikke engang forlade gården. Henning og jeg blev enige om at bruge list. Vi gik op til hver sin mor og sagde, vi var hos hinanden. Imens tissede Lille Ole af, og så var vi parate.

Da vi stod uden for porten, sagde Henning, at vi var de tre musketerer, og så drøede vi ad Kabbelejevej ned til Pilesvinget og skreg, da vi stormede forbi børnelokkeren og hans hund, og jubede, da vi nåede legepladsen med vippen og klatrestativet. Lille Ole var, uvist af hvilken grund, stadig på sin trehjulede cykel og var blevet meget træt i benene.

– Gud ske tak og lov, at vi slap uden om børnelokkeren, stønnede Henning og sank sammen på en bænk.

– Ja, mon ikke, sagde jeg og følte allerede et stik i hjertet over at have løjet for min mor, der måske endnu stod og hang over dynerne og tænkte på *Borte med blæsten*.

– Hvad ville der være sket, hvis ham lokkeren fik fat i os? spurgte Ole ja kløede sig på kinden.

– Hvad der ville være sket? råbte Henning og så vidende på mig.

– Er du rigtig klog, manner?

Jeg rystede på hovedet over al den uvidenhed.

– Jamen, hvad ville han have gjort? fortsatte Ole hårdnakket.

– Han ville have taget os, sagde Henning, – taget os, du. Med hjem.
Henning gik hen til vippen.
– Og hvad så, Henning, hvad så, når vi kom hjem til lokkeren?
Jeg så over på Henning, der stod på midten af vippen.
– Ja, hvad tror du, Lille Ole?
Lille Ole så på mig og trak på skuldrene.
– Jeg ved ikke, hvad lokkeren ville gøre, sagde han.
– Vær du glad for det, mumlede jeg.
– Fortæl mig, hvad han ville gøre!
Jeg så over på Henning.
– Han ville trække bukserne af dig, hviskede jeg. – Og hive den af.
Lille Oles mund stod nu åben.
– Jamen... det kan man da ikke.
– Børnelokkeren kan, sagde jeg fast.
– Jamen, den hænger jo fast i den anden ende.
– Jamen, det skider han på, Lille Ole! råbte jeg. – Og kom så, for nu går vi.
Lille Ole hentede sin cykel og knoklede op til os andre.
– Godt, vi slap fra ham lokkeren, sagde han.
Lidt efter viste jeg Henning det sted, hvor jeg for to år siden havde leget med Store Torben fra den røde gård. Vi havde fundet en underlig, hvid ballon, som jeg fyldte med mosevand.
Da jeg viste den til Torben, sagde han, at det var en kardong, og at den blev brugt af mændene, når de bollede med damerne.
Jeg vidste godt, hvad bolle betød, men havde forklaret Torben, at det ikke var sådan, jeg var blevet lavet, for jeg var kommet ud af min mors navle. Det havde hun selv sagt.
– Det er, når de *ikke* vil have børn, kvajhoved, sagde Torben. – Så tager de kardongerne på.
– Går de så med dem på tissemanden? spurgte jeg.
– Går og går, havde Torben sagt. – De ligger vel nærmest ned.
Jeg så på den, jeg havde i hånden.
– Hvad så med alt vandet?
– Ja, de tømmer den sguda først, ikke, vrængede han.
Den historie troede jeg ikke på, så jeg tog kardongen med hjem. Den eftermiddag havde min mor besøg af min mormor og mine to mostre. De drak kaffe og spiste hjemmelavede småkager og talte om min mosters fjernsyn.
Jeg kaldte på min mor.
– Du må lige vente lidt, sagde hun.
Jeg stod ude i entreen.
– Jamen, jeg skal vise dig noget.
Så kaldte min mormor på mig. Jeg gik ind i stuen med hånden på ryggen. Min moster lo og nev mig i kinden. Det gjorde altid meget ondt, fordi min moster engang har været mester i kuglestød. Derfor lugter hun også altid under armene, siger min mor. Og der findes ikke den stift, der kan holde lugten nede. Nu arbejdede hun på en fabrik, der forsåler sko.
– Hvad står du med på ryggen? spurgte min mor.
Min mormor så på mig.

– En kardong, sagde jeg og holdt den ind over bordet. – Jeg har fundet den nede i mosen. Kardongen dryppede lidt endnu.

Så vidt jeg husker, var min mor den eneste, der skreg. De andre faldt bare tilbage i sofaen og holdt sig for ansigtet. Jeg så overrasket på min mormor, der havde lukket øjnene helt i. Hun rystede over det hele, præcis som når min far pludselig forlader kortene en søndag eftermiddag for at stavle sig op i min mors tøj ude i entreen. Så gør min mormor også sådan, mens min morfar bare smiler; han har set det hele før ude i den store verden. Jeg fattede ikke, hvordan det kunne være så morsomt.

Min mor rystede hysterisk på hovedet og lignede en, der har spist noget surt, men alligevel ikke kan lade være med at grine.

– Få den ud, gispede hun.

Ude på wc forsøgte vi at skylle den ud, men den ville ikke. Til sidst hentede min mor en tøjklamme og smed den ud i skraldespanden. Min moster fra Valby var mørkerød i hovedet og hostede voldsomt.

– Hvad er det for noget svineri at komme slæbende med, skændte min mor ude i køkkenet.

– Jamen, er det rigtigt, at det er en kardong?

– Nej, hvem siger det?

– Store Torben.

– Jeg ved ikke, hvad en kardong er for noget. Vask dine hænder.

Vi gik ind i stuen, hvor mine mostre sad med sammenkneben mund.

– Skal du ikke ned og lege? spurgte min mor og tørrede sine øjne.

Jeg så ned i gulvet.

– Du ved altså ikke, hvad det er for én? spurgte jeg.

– Nej! råbte min mor og lukkede øjnene. Jeg kunne ikke finde ud af, om hun var rigtig vred.

– Det er noget, man tager på, inden man boller med damerne, sagde jeg, – men først hælder man vandet ud.

De gik helt amok, og min mormors ansigt gik ligesom i opløsning, mens hun rystede svagt på hovedet.

Min mor vinkede mig ud.

– Torben siger også ...

– Ud!

– Hvorfor ...

– Jeg sagde *ud*.

Ti minutter efter stod jeg nede i gården, hvor Torben havde ild på en smøg.

– Var det så løgn? spurgte han.

– Nej, sagde jeg. – Den er god nok, Torben. Det var en kardong. Men de er ikke til at få ud af lokummet.

Alt det fortalte jeg Henning, så vi gav os til at lede efter nogen mellem sivene. Lille Ole spurgte, hvad vi ledte efter.

– Kardonger, svarede Henning og rodede i et affaldskurv. – Det er nogle små hvide balloner.

Ole sagde, man kunne få dem med næser på inde i Tivoli. Vi så på ham og blev enige om, at det nok ikke var årstiden.

Et kvarter senere stod vi nede ved den store Hareskovvej, hvor der kører mange biler. De fleste kommer fra udlandet. Desværre kørte de så hurtigt, at vi sjældent kunne nå at få dem skrevet ned. Så vi løb op på en høj, hvor vi kunne overskue det meste af mosen. Og så var det, at det skete. Jeg havde lige tørret Oles næse, da solen brød gennem skydækket og i alt syv stråler skød ned som syv gigantiske sugerør over det største hus, jeg nogensinde havde set. Det rejste sig over mosen som noget stort og farligt, noget unaturligt, noget der var hentet fra Prins Valiant.

– Dét derovre, sagde så Henning Larsen, – det er Grundtvigskirken. Jesus hænger derinde. På korset, altså.

Ole spurgte, om han var død.

– Idiot, Ole, sagde jeg. – Selvfølgelig er han død, ellers ville de da have hjulpet ham ned.

Vi stod længe og stirrede på det utrolige syn, og jeg tænkte på Jesus, som havde været på den ene af mine julekalendere. Han havde haft en selvlýsende tallerken over hovedet, en slags paraply, og havde lignet en blanding af børnelokkeren og Ole Lukøje. På den anden julekalender var Livgarden.

Jeg så på Henning, der nikkede. Vi vidste det begge to. Vi måtte derover. Også selvom det betød, at vi blev nødt til at krydse Hareskovvejen.

Jeg så ned på Lille Ole.

– Ole, sagde jeg alvorligt. – Vil du med over til ... Grundigkirken?

– Ja, sagde han fast.

Turen blev længere, end vi havde regnet med.

Vi gik, og vi gik og kom over den ene farlige vej efter den anden. Til sidst spurgte Henning om vej. Og snart efter stod vi foran en lang, smal allé med en masse tynde træer. Aldrig i mit liv havde jeg set noget så dystert. Og i ugerne, der fulgte, vågnede jeg tit med mareridt på grund af den allé.

– Det er kirkegården, sagde Henning.

Jeg foreslog, at vi gik udenom, så vi vadede videre og nåede omsider frem til en stor vej, hvor vi fik en nummerplade, som Henning sagde var fra Himmelbjerget.

En gammel mand fortalte os, at vi skulle lige frem og til højre, og så – så var den der.

Det gav et sæt i mig. Også Henning spjættede, og lyden fra Oles rustne kæde ebbede brat ud.

Vi blev simpelthen tynget i jorden. Aldrig havde vi set noget lignende. Som et bjerg stod den der.

Henning, som endda er gjort af stål, og som kan tretten bogstaver og svømmer 50 meter, greb mig i håndleddet.

Jeg så ned på Lille Ole, der sagde: – Hvad er det?

Henning sank en klump: – Det er ... det er Grundtvigskirken, sagde han.

I det samme begyndte klokkerne at bimle. Vi fór sammen, og Ole sagde, han ville hjem, mens Henning sprang en halv meter baglæns. I det samme kom tyve mænd ud af kirken. De var alle sammen i mørkt tøj.

Lidt efter ringede de af.

– Hvem der bare turde gå hen og tage i døren, sagde jeg.

– Der er låst, mente Henning. – Det er kun præsten eller biskoppen, der har nøgle.

Vi listede nærmere. – Er du sikker? spurgte jeg.

– Helt sikker, svarede han.

Jeg tog om det kolde håndtag og vippede det ned. Til min skræk gik døren op. Vi kiggede ind. Oles mund stod åben. Der var lys alle vegne, og det lugtede støv og træ.

– Jeg har aldrig været et sted, hvor der var så stille, hviskede Henning, og begyndte at gå indenfor.

Først da vi stod helt oppe ved alteret, fik vi øje på Lille Ole, der stadig kørte på sin trehjulede cykel.

Henning prikkede mig på skulderen. Der sad en dame på en af rækkerne. Hun så direkte på os. Og så løb vi, ja, det vil sige, Lille Ole kørte selvfølgelig. Ud ad døren, ned ad bakken, over vejen, rundt om mosen, op ad Kabbelejevej og ind ad porten, hvor alting gud ske tak og lov var, som det plejede.

Jeg gik op ad trapperne, ind ad døren og ind på wc, hvor jeg studerede mit ansigt i flere minutter for at se, om man kunne se nogen forandring. Det kunne man. Uden tvivl. Måske lignede jeg allerede en dreng, der gik i skole.

I hvert fald har jeg ikke skrevet en eneste nummerplade siden.

Fra "Månen over Bella Bio" af Bjarne Reuter